

Smärre meddelanden.

Om fiskfångst med snara.

I T. Norlinds arbete »Svenska allmogens lif i folksed, folktro och folkdiktning» förekommer bland annat ett uttalande, som tyder på att författaren funnit uppgiften att gäddan kan fångas med snara ganska anmärkningsvärd. Jag har därför trott följande lilla meddelande tilläfventyrs ha ett visst kulturhistoriskt intresse.

Fiskfångst genom snarning utöfvas ännu flerstädes i vårt land. Att lax under vissa lokala förhållanden kan fångas på detta sätt, framgår redan af S. Ekmans »Norrlands jakt och fiske» sid. 390. Den fisksort, gent emot hvilken detta fångstsätt utan all fråga mest kommer till användning, är emellertid just *gäddan*.

Gäddan har nämligen för vana att under soliga, lugna sommar-dagar gå in på grundt vatten, helst i ej alltför täta vassbänkar eller på ställen, bevuxna med starr och flytande vattenväxter. På dylika lokaler står den sedan långa stunder, kanske timal, helt orörlig eller gör blott svaga rörelser med stjärt och bröstfenorna. Det är på detta faktum, som snarfångaren bygger. Hans fångstredskap utgöres af en snara, gjord af enkel eller dubbel, väl glödgad mässingstråd. Antingen kan metalltråden, som då bör vara inemot 1 meter lång, direkt fästas vid smaländan af ett 3 à 4 meter långt, någorlunda rakt och styft spö, eller också kan snartråden vara kortare och mellan denna och spöet en stump starkt snöre inskjutas. Den senare anordningen underlättar snarans inställning i godtyckligt plan mot spöet, i det snaran låter vända på sig, då man vrider spöet, så att en del av snöret upprullas på detta. För att snaran skall vara lätt att manövrera, får snöret dock ej vara tillnärmelsevis så långt som på den af Ekman afbildade laxsnaran, afståndet från den öppna snaran till spöet bör ej gärna vara mer än c:a $\frac{1}{2}$ meter.

I synnerhet längs åbräddar kan man med ett dylikt redskap fånga gäddorna direkt från stranden. Vid sjöstränder faller det sig

svårare, enär man vid vadningen i vattnet svårligen undviker bul-
ler, på samma gång som ögats ringare höjd öfver vattenytan min-
skar öfverblicken öfver bottnen och gör ljusreflexerna från vatten-
ytan besvärligare. Då därtill de större gäddorna i regel stå så långt
ut, att vattendjupet uppgår till $\frac{1}{2}$ meter eller mera, blir snarningen
i sjöar vanligen ej gifvande, med mindre än att den sker från
båt. Som sådan användes lämpligen en lätt, flatbottnad eka, som
kan föras in på mycket grundt vatten. Fångstmannen står på ett
litet bräde i fören af ekan och skjuter varsamt och ljudlöst fram
denna med tjockändan af snarspöet. Upptäckes en stillastående gädda,
gäller det att med yttersta försiktighet taga sig inom lämpligt räck-
håll för densamma samt att under iakttagande af att ej skuggan
af spöet faller öfver fisken, föra snaran öfver dess hufvud till en
plats straxt bakom gällocken, då man hastigt rycker till.

Såsom lätt torde inses, är snarfisket i eminent grad spännande,
och den som på allvar och i lämpliga fiskevatten fått tillfälle att
idka detsamma, måste föredraga det framför snart sagdt hvarje
annan metod. I en skicklig persons hand och under lämpliga förhål-
landen kan snaran också väl mäta sig med andra fiskredskap; den
som skrifver dessa rader känner fall, då en person under en lämplig
dag kunnat snara öfver 6 gamla lispund gäddor. Undantagsvis kan
man på detta sätt också fånga enstaka exemplar af andra fiskarter;
så känner jag fall, då aborre, ål och till och med braxen, hvars
kullriga rygg kan tyckas omöjliggöra detta fångstsätt, faktiskt fån-
gats i snara.

Snarfångst på det sätt, som här beskrifvits, förekommer omkring
sjön Bolmen samt framför allt i talrika småsjöar i Västbo härad
af Småland. Dock har jag hört omtalas fall, då det också användts
inom Väster- och Norrbottens län, och vill också minnas att gädd-
snarning därifrån blifvit omnämnd i någon uppsats i Turistförenin-
gens Årsskrift. Slutligen bör jag nämna, att jag också funnit me-
toden omtalad i någon tysk facktidsskrift, hvarvid dock uppgafs att
snaran borde vara förfärdigad af en tarmsträng. Detta material
har jag aldrig sett användt i Sverige.

Edvard Wibeck.